

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 239.939 van 23 november 2017
in de zaak A. 217.487/VII-39.533.**

In zake : 1. Karel ONSIA
 2. Ivo NAETS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thomas Ryckalts
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolvengracht 38, bus 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE HEIST-OP-DEN-BERG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
Maurice VAN DEN BULCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 november 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg van 1 september 2015 houdende intrekking van haar eerder genomen besluit van 22 juli 2015 tot vaststelling van het verval van de milieuvergunning van 10 juli 2007 en de milieuvergunning van 27 oktober

2009, verleend aan Maurice Van den Bulck, voor de exploitatie van een rundveestal langs de Keldermansschransstraat 7 te Itegem.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 25 januari 2016. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2017.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Albert, die loco advocaat Thomas Ryckalts verschijnt voor de verzoekers, advocaat Nathalie Mortelmans, die loco advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Emile Plas, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,

gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 10 april 2007 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg aan Marcel Pittomvils een milieuvergunning voor het verplaatsen van een rundveeststal naar de Keldermansschransstraat 7 te Itegem. Deze vergunning wordt verleend voor een termijn van 10 april 2007 tot en met 10 april 2027, met bepaling dat de vergunde inrichting in gebruik dient te worden genomen binnen een termijn van 200 kalenderdagen te rekenen vanaf 10 april 2007.

3.2. De tussenkomenende partij meldt op 16 mei 2007 aan het college van burgemeester en schepenen de overname van het landbouwbedrijf. Van deze overname wordt op 10 juli 2007 akte genomen.

3.3. Bij besluit van 27 oktober 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen een milieuvergunning voor de uitbreiding van het landbouwbedrijf met een nieuwe rundveeststal op hetzelfde adres, meer bepaald voor het huisvesten van 146 runderen en het stallen van 5 landbouwvoertuigen, en de bijhorende opslag van 500 m³ stro, 450 m³ vaste mest en 5 m³ gier en een grondwaterwinning met een opgepompt debiet van 8 m³/dag en 1.200 m³/jaar.

3.4. De overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning voor “het oprichten van een vleesveeststal, een mestvaalt en de bijhorende erfverhardingen” wordt door het college van burgemeester en schepenen op 19 januari 2010 verleend. Tegen deze beslissing hebben de verzoekers bestuurlijk beroep ingesteld bij de deputatie van de provincie Antwerpen, die het beroep op 6 mei 2010 heeft verworpen. Vervolgens zijn de verzoekers tegen de stedenbouwkundige vergunning opgekomen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) die, uitspraak doende over het verzoek tot nietigverklaring, de stedenbouwkundige vergunning op 3 december 2013 heeft

vernietigd. Ingevolge dit vernietigingsarrest heeft de deputatie van de provincie Antwerpen op 27 februari 2014 een nieuwe beslissing over de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag genomen, waarbij de gevraagde vergunning opnieuw wordt verleend. Ook tegen deze beslissing hebben de verzoekers een vernietigingsberoep ingesteld bij de RvVb (zaak 1314/0697/A/3/0682).

3.5. Op 22 mei 2015 richten de verzoekers een schrijven aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg houdende het verzoek om te bevestigen dat “[d]e verleende milieuvergunningen op heden vervallen zijn en hiervan geen gebruik kan gemaakt worden”, en dat “[d]e Keldermansschranshoeve en haar aanhorigheden gelegen aan de Keldermansschransstraat 7 als onvergund moeten worden beschouwd en dus illegaal zijn verbouwd”.

3.6. Ingevolge voornoemd schrijven beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg op 22 juli 2015 om “[h]et verval van de milieuvergunning van 10 juli 2007, verleend aan de heer Maurice Van den Bulck, wonende Hanssenslaan 13 te 2222 Itegem, voor de exploitatie van een rundveestal op de volgende percelen 4/C/52, 4/C/53b, 4/C/54b, 4/C/55, vast te stellen” en tevens “[h]et verval van de milieuvergunning van 27 oktober 2009, verleend aan de heer Maurice Van den Bulck, wonende Hanssenslaan 13 te 2222 Itegem, voor de verandering van een landbouwbedrijf met een nieuwe rundveestal op de volgende percelen 4/C/30/a, 4/C/31/a en 4/C/55/c, vast te stellen”.

3.7. De raadsman van de tussenkomende partij richt op 19 augustus 2015 een schrijven aan de gemeente Heist-op-den-Berg, waarin hij aandringt op de onmiddellijke intrekking van het collegebesluit van 22 juli 2015 omdat het “duidelijk onjuiste en onvolledige informatie” bevat, en waarin hij verzoekt “door middel van een nieuw collegebesluit vast te stellen dat na hernieuwd onderzoek van de zaak is gebleken dat noch de milieuvergunning dd. 10 juli 2007 noch de milieuvergunning dd. 27 oktober 2009 vervallen zijn en [zijn] cliënt als

mede-ondergetekende onmiddellijk in kennis te stellen van dit nieuwe besluit, bij gebreke waarvan het collegebesluit van 22 juli 2015 zal worden aangevochten voor de bevoegde bestuursrechter [...]”.

3.8. In reactie op voormeld schrijven beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg op 1 september 2015 om haar besluit van 22 juli 2015 in te trekken.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op het verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwisting[en] door de heer T. Ryckalts (voor de heer Onsia-Van der Beek en de heer Naets-Van den Wijngaert), van de beslissing van de Deputatie van 27 februari 2014, houdende de niet-inwilliging van het beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 19 januari 2010, waarbij een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van een vleesveestal, een mestvaalt en erfverhardingen op de percelen 4/C/30/a en 4/C/31/a gelegen Keldermansschransstraat 7 te Itegem werd verleend;

Overwegende dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich op heden nog niet over het dossier heeft uitgesproken;

Overwegende dat grondig bijkomend onderzoek vereist is in deze aangelegenheid gezien de complexiteit van het dossier en het hangende beroep voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep en werpt op:

“[...] Ratione materiae

[...] Verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing - zijnde een besluit waarbij een ander besluit wordt ingetrokken tot vaststelling van het verval van milieuvergunningen - een rechtshandeling is in de zin van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, hierna ‘RvS-wet’. Zij meent dat de intrekking een invloed heeft op de rechtspositie van verzoekende partijen en de vergunninghouder en zodoende rechtsgevolgen creëert.

[...] Artikel 14, §1, lid 1 en 2 van de RvS-wet bepaalt:

[...].

[...] Opdat een verzoek tot nietigverklaring van een beslissing ontvankelijk zou zijn, dient het beroep te zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing.

Een uitvoerbare beslissing is de handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand, dan wel zodanige wijziging te beletten.[...]

[...] Evenwel is de bestreden beslissing geen administratieve maatregel die uitvoerbare kracht heeft. Evenmin heeft deze gevolgen voor de rechtstoestand van de verzoekende partijen, zodat zij niet kan worden aangevochten voor Uw Raad.[...]

Het betreft hier bovendien enkel een maatregel ter verduidelijking, een loutere standpuntbepaling, welke evenmin kan worden aangevochten bij Uw Raad.[...]

[...] De bestreden beslissing, zijnde een intrekkingbeslissing, werd genomen naar aanleiding van een vaststelling door verwerende partij dat de milieuvergunning van 2007 en de milieuvergunning van 2009 zouden vervallen zijn.

Nochtans voorziet het Milieuvergunningsdecreet in geen enkele bepaling dat het verval van een milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid uitdrukkelijk dient te worden vastgesteld.

Indien er sprake zou zijn van een verval, vloeit dit automatisch voort uit artikel 28 van het Milieuvergunningsdecreet juncto artikel 46 Vlarem I. Hiervoor is geen beslissing van het college van burgemeester en schepenen vereist.

Artikel 28 Milieuvergunningsdecreet bepaalt immers uitdrukkelijk:

[...].

Art. 46 Vlarem I bepaalt uitdrukkelijk:

[...].

Het college van burgemeester en schepenen diende hierover dan ook geen beslissing te nemen. Het betreft dan ook een loutere standpuntbepaling van het college van burgemeester en schepenen. Evenwel heeft zij nadien ingezien dat haar standpunt vervat in de beslissing van 22 juli 2015 op mogelijks foutieve gegevens gebaseerd was en er bijkomend onderzoek vereist was, wat ertoe heeft geleid dat zij de beslissing van 22 juli 2015 heeft ingetrokken middels de bestreden beslissing.

Aangezien de beslissing van 22 juli 2015 slechts een loutere standpuntbepaling betreft en de beslissing geen rechtsgevolgen meebrengt voor verzoekende partijen, brengt ook de intrekking ervan voor verzoekende partijen geen rechtsgevolgen teweeg en betreft dit eveneens slechts een beslissing waarin het college van burgemeester en schepenen een standpunt inneemt.

[...] Uw Raad heeft in het verleden reeds uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van een verzoekschrift tot nietigverklaring van een beslissing tot verval van een verkavelingsvergunning. Uw Raad kwam daarbij tot de volgende beoordeling:

‘Het verval van een verkavelingsvergunning gaat van rechtswege in door de enkele afloop van de termijn. Het zogenaamde

‘proces-verbaal’ dat het verval vaststelt, heeft enkel de betekenis van een waarschuwing, en is louter declaratief van aard.

Aldus is het verval van de verkavelingsvergunning niet het gevolg van de bestreden akte en brengt deze akte geen wijzigingen aan in de rechtstoestand van de verzoekende partijen.

[...]

Voorts is de vraag of de vaststelling in het bestreden proces-verbaal al dan niet juist is, in dit opzicht irrelevant, nu de bestreden akte zelf geen rechtsgevolgen sorteert,, maar louter het krachtens het decreet ingegane verval vaststelt.^[...]

Deze rechtspraak kan naar analogie worden toegepast op milieuvergunningen, daar het verval van een milieuvergunning ook intreedt van rechtswege op basis van de milieuregelgeving, en op de intrekking van beslissingen die het verval van milieuvergunningen vaststellen.

Aangezien de beslissingen tot het verval van milieuvergunningen geen aanvechtbare beslissingen zijn, kunnen beslissingen die de beslissing tot het verval van milieuvergunningen intrekken, evenmin als aanvechtbare beslissingen worden beschouwd. Deze brengen immers geen wijzigingen toe aan de rechtstoestand van de verzoekende partijen.

[...] Aangezien de intrekkingbeslissing (de bestreden beslissing) zelf dan ook geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen, kan deze niet worden nietig verklaard door Uw Raad. Het betreft geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Het verzoekschrift is dan ook onontvankelijk ratione materiae.

[...] Ratione personae

[...] In tegenstelling tot wat door verzoekende partijen wordt gesteld, beschikken zij niet over het vereiste belang.

De vernietiging van de intrekkingbeslissing kan er immers niet toe leiden dat zijn, in tegenstelling tot wat zij trachten voor te houden, opnieuw zekerheid zouden krijgen over de status van de milieuvergunningen van tussenkomende partij.

Zoals reeds in het kader van de ontvankelijkheid ratione materiae werd uiteengezet, betreft de bestreden beslissing geen uitvoerbare beslissing en gaat het slechts om een loutere standpuntbepaling van het college van burgemeester en schepenen. Of de bestreden beslissing en de beslissing van 22 juli 2015 nu werden genomen of niet, doet niet ter zake, daar een milieuvergunning van rechtswege komt te vervallen indien voldaan is aan artikel 28, §1 Milieuvergunningsdecreet juncto artikel 46, §1 Vlarem I.

De genomen beslissingen doen dan ook op geen enkele manier rechtsgevolgen ontstaan die verzoekende partijen kunnen aanbelangen.

Zijn de milieuvergunningen vervallen, dan komen deze automatisch te vervallen zonder ingrijpen van de vergunningverlenende overheid of enige andere instantie. Zijn de milieuvergunningen niet vervallen, dan blijven deze in het rechtsverkeer bestaan en kunnen deze worden uitgevoerd.

Indien verzoekende partijen desgevallend van mening zijn dat tussenkomende partij inbreuken op de milieuregelgeving zou hebben gepleegd, dienen zij dit te doen via de daartoe geëigende rechtsmiddelen en niet via een procedure voor Uw Raad.

[...] Uit het gegeven dat verzoekende partijen betrokken zijn in andere

procedures kan evenmin worden afgeleid dat zij over het vereiste belang in onderhavige procedure zouden beschikken.

De overige procedures hebben elk hun eigen voorwerp, zijnde het aanvechten van een stedenbouwkundige vergunning en het aanvechten van een milieuvergunning.

De vernietiging van de bestreden beslissing kan dan ook geen gevolgen hebben voor deze procedures, daar elke procedure een eigen finaliteit heeft. Dienvolgens kan ook hieruit geen belang worden geput.

[...] Daarnaast spreken verzoekende partijen zich ten stelligste tegen. Enerzijds zijn zij van mening dat de milieuvergunningen van 2007 en 2009 zijn vervallen omdat er niet wordt geëxploiteerd en anderzijds menen zij dat zij op heden reeds geurhinder, lawaaihinder, stofhinder en verkeershinder kunnen ervaren.

Het is dan toch zeer eigenaardig te stellen dat zij allerhande hinder ervaren ingevolge de exploitatie, maar toch van mening zijn dat noch de milieuvergunning van 2007, noch deze van 2009 werden geëxploiteerd...

Daarbij dient opgemerkt dat zij nooit administratief beroep hebben aangetekend tegen de milieuvergunningen van 2007 en 2009. Hieruit dient dan ook te worden afgeleid dat zij zich onherroepelijk akkoord hebben verklaard met het verlenen van de milieuvergunningen van 2007 en 2009.

Van onderhavige procedure mag dan ook geen misbruik worden gemaakt om de exploitatie van de milieuvergunningen van 2007 en 2009 tegen te gaan.

Het belang dat verzoekende partijen inroepen en de uiteenzetting ervan in hun verzoekschrift, was enkel van belang bij het aanvechten van de milieuvergunningen zelf, doch is dit niet relevant voor onderhavige procedure.

Indien verzoekende partijen desgevallend van mening zijn dat tussenkomende partij inbreuken op de milieureggeving zou hebben gepleegd of dermate grote hinder ervaren, dienen zij dit te doen via de daartoe geëigende rechtsmiddelen en niet via onderhavige procedure.

[...] Volledigheidshalve wordt benadrukt dat verwerende partij de aantijgingen van verzoekende partijen m.b.t. de zogenaamde hinder ten stelligste en in totaliteit betwist.

[...] Het verzoekschrift is dan ook onontvankelijk *ratione personae*".

5. De tussenkomende partij werpt soortgelijke excepties op en voegt daaraan toe dat de nadelen die de verzoekers beweren te ondervinden niet voortvloeien uit de bestreden beslissing maar uit de verleende milieuvergunningen die niet werden aangevochten en inmiddels definitief zijn geworden.

6. De verzoekers dupliceren dat de bestreden beslissing geen louter declaratief karakter heeft omdat een eerdere beslissing wordt ingetrokken, dat hoe dan ook een declaratieve beslissing met een annulatieberoep bestreden kan worden wanneer ze berust op een vaststelling die onjuist is waardoor die beslissing

gekwalficeerd dient te worden als een constitutieve rechtshandeling met eigen rechtsgevolgen, en dat te dezen discussie bestaat over het verval van rechtswege van de verleende milieuvergunningen en het met het oog op de rechtszekerheid aangewezen is dat hierover uitsluitend wordt gegeven.

7. In hun laatste memorie betwisten de verzoekers de stelling dat de bestreden beslissing een louter declaratief karakter heeft. In dit verband zetten zij uiteen dat het “vanzelf [spreekt] dat wanneer het college vaststelt dat een milieuvergunning vervallen is ingevolge de vervalregeling - zelfs indien dit verval in principe van rechtswege plaatsvindt - dat dit een vrijgeleide is om de uitvoerbaarheid van deze vergunning een halt toe te roepen met behulp van de handhavende instanties”, dat “[d]oor eerst het verval te bevestigen en vervolgens opnieuw in te trekken, [...] dergelijke beslissing onder het toepassingsgebied [valt] van Uw Raad nu de algehele juistheid van de intrekkingbeslissing en onderliggende beslissing van 22.07.2015 ontegensprekelijk ter discussie staat” en dat “niet [kan] besloten worden tot de schorsende werking van een vernietigingsprocedure in het stedenbouw contentieux t.a.v. [...] de aanvang van de vervaltermijn bij een milieuvergunning, terwijl deze milieuvergunning zelf niet voor vernietiging aan Uw Raad van State voorligt”. Wat betreft het belang beklemtonen de verzoekers nog dat “alle activiteiten aan zowel de Hanssenslaan als de Keldermansschransstraat tot één landbouwbedrijf [behoren], beheerd door één landbouwer en waarbij de gehouden dieren ook op dezelfde weides gehouden worden en gevoederd worden aan dezelfde voederplaats langsheen de eigendommen van verzoekers”, zodat “beide locaties minstens een milieu-technische eenheid vormen overeenkomstig art. 1.1.2 Vlarem II en dat de hinder en milieueffecten van beide locaties in het geheel dient te worden beoordeeld, gelet op de geografische, materiële of operationele samenhang van de inrichtingen”.

8. De verwerende partij herhaalt in haar laatste memorie dat de bestreden beslissing geen rechtsgevolgen sorteert en voegt daaraan toe dat het arrest van de Raad van State nr. 233.938 van 25 februari 2016 naar analogie kan

worden toegepast op een gekoppelde stedenbouwkundige vergunning omdat een milieuvergunning kan worden uitgevoerd “zodra vaststaat dat de eraan gekoppelde stedenbouwkundige vergunning definitief wordt verleend en er zekerheid bestaat dat deze laatste niet meer kan worden ingetrokken of teniet gedaan”.

9. De tussenkomenende partij laat in haar laatste memorie gelden dat het college van burgemeester en schepenen geen enkele (discretionaire) bevoegdheid heeft om het verval van een milieuvergunning vast te stellen, dat “de vermeende (on)juistheid van het verval in de intrekkingbeslissing van het schepencollege geheel irrelevant [is]”, en dat zij in de onmogelijkheid verkeert om de milieuvergunning “die gericht is op een uitbreiding van het landbouwbedrijf met een nieuwe vleesveestal, te exploiteren vooraleer de nieuwe vleesveestal effectief is gebouwd”.

Beoordeling

10. Een beroep tot nietigverklaring dient krachtens artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een administratieve rechtshandeling tot voorwerp te hebben. Onder rechtshandeling in de zin van de voormelde bepaling dient te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand, dan wel zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoekers.

11. Overeenkomstig artikel 28, § 1, 1°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, in de op het geding toepasselijke versie, vervalt de vergunning “van rechtswege” wanneer zij betrekking heeft op een inrichting “die niet in gebruik werd genomen binnen de krachtens artikel 17 bepaalde termijn”. Luidens het derde lid van voormeld artikel 17 mag die termijn geen drie jaar overschrijden.

Voormelde bepaling belet niet dat een administratieve overheid in een akte uitdrukkelijk vaststelt dat een milieuvergunning van rechtswege vervallen is. Dergelijke akte is zuiver declaratief indien voor de vaststelling van het van rechtswege ontstaan rechtseffect de vereiste juridische en feitelijke grondslag aanwezig is. Indien zulks niet het geval is, creëert de akte eigen rechtsgevolgen die verder gaan dan het louter vaststellen van het bestaan ervan. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor de akte waarbij wordt overgegaan tot de intrekking van een akte waarin het verval van de milieuvergunning werd vastgesteld.

Het al dan niet zuiver declaratief karakter van de bestreden akte noopt derhalve tot een beoordeling ten gronde waarop niet kan worden vooruitgelopen in het kader van het onderzoek van de opgeworpen excepties.

12. De verzoekers ontleen een voldoende persoonlijk belang aan het feit dat het voorwerp van de al dan niet vervallen milieuvergunningen, ongeacht of ze effectief ten uitvoer (kunnen) worden gelegd, betrekking heeft op de exploitatie van rundveestallen die gelegen zijn in hun onmiddellijke woonomgeving. In dit opzicht voegt de kwestie of deze stallen een milieutechnische eenheid zouden vormen met het landbouwbedrijf aan de Hanssenslaan niets toe aan de beoordeling van de belangvereiste.

V. Heropening van het debat

13. Er is reden om het debat te heropenen met het oog op een aanvullend verslag.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek van de zaak.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig november tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys